

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou, se sídlem Milešovská 1312/6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 113/2016 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Pod sp. zn. 11 A 113/2016 je u místně příslušného Městského soudu v Praze vedeno řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 8. 9. 2016, č. j. MSP-584/2016-OSV-OSV/4, jímž byla podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), zamítnuta stížnost žalobce a potvrzen postup Městského soudu v Praze při vyřizování žádosti o informace obsažené v podání žalobce ze dne 19. 5. 2016. V žalobě žalobce uplatnil námitku podjatosti všech soudců městského soudu a vznesl návrh, aby byla věc přidělena jinému soudu.

[2] Městský soud v Praze dne 22. 9. 2016 předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o přikázání věci jinému soudu podle § 9 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předsedkyně senátu městského soudu, který měl uvedenou věc podle rozvrhu práce rozhodovat, svůj návrh odůvodnila tím, že městský soud již ve věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně. Předsedkyně senátu současně sdělila, že účastníci řízení byli o zamýšleném postupu informováni.

[3] K tomu Nejvyšší správní soud z předloženého soudního spisu zjistil, že předsedkyně senátu 11 A městského soudu doručila žalobci (jeho zástupkyni) a žalovanému dne 31. 8. 2016 přípis ze dne 25. 8. 2016, ve kterém je informovala o tom, že hodlá věc předložit Nejvyššímu správnímu soudu za účelem rozhodnutí podle § 9 s. ř. s. o přikázání věci jinému místně příslušnému soudu – Krajskému soudu v Praze. Důvodem je

skutečnost, že Městský soud v Praze by měl rozhodovat ve věci, ve které byl podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinným subjektem, resp. správním orgánem, který rozhodoval v prvním stupni. Současně jim sdělila, že mají právo se ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne doručení přípisu vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, jakož i k důvodu přikázání. Současně poučila účastníky řízení o následcích nereagování na výzvu (§ 101 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 64 s. ř. s.).

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s navrhovaným postupem městského soudu a navrhl, aby věc byla s ohledem na procesní ekonomii přikázána Krajskému soudu v Praze. Žalobce se k záměru Městského soudu v Praze obsaženému v citovaném přípisu (ač byl podle doručenky založené ve spisu městského soudu řádně doručen jeho zástupkyni, viz čl. 14 - 15 spisu městského soudu) nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je důvodný.

[6] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

[7] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[8] Nejvyšší správní soud při posouzení věci vycházel zejména z usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 2 (všechna zde uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobné věci, judikoval, že *„směřuje-li žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu I. stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu (§ 8 odst. 1 s. ř. s.)“* a rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Praze, přičemž mimo jiné konstatoval, že *„je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „nemo iudex in causa sua“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).“*

[9] Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě, kdy je ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí místopředsedy krajského soudu (Městského soudu v Praze) a o věci má rozhodovat tentýž soud, lze mít objektivní pochybnost o podjatosti všech soudců tohoto soudu, neboť místopředseda soudu může v zákonem stanovených případech vůči

pokračování

nim vykonávat úkoly státní správy. Vzhledem k tomu dojde k situaci, že soudci specializovaných senátů místně příslušného soudu budou vyloučeni a nebude možno sestavit senát. Bude proto na uvedeném soudu, aby věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu, který bude postupovat podle § 9 odst. 1 s. ř. s. a přikáže věc jinému než místně příslušnému soudu. Obdobný závěr zaujal Nejvyšší správní soud i ve svém usnesení ze dne 30. 9. 2003, č. j. Nao 31/2003 - 16, kde pro podjatost vyloučil všechny soudce specializovaných senátů krajského soudu z projednávání a rozhodnutí věci, jejímž předmětem byl přezkum rozhodnutí předsedy tohoto krajského soudu. Poukázat lze i na judikaturu vztahující se přímo k identickým účastníkům jako v nyní projednávané věci, ve kterých Nejvyšší správní soud s odkazem na § 9 s. ř. s. rovněž věci odňal Městskému soudu v Praze a přikázal je Krajskému soudu v Praze (k tomu srv. např. řízení ve věcech sp. zn. Nad 100/2015, Nad 236/2015, Nad 312/2015).

[10] Výše uvedené judikатурní závěry dopadají na posuzovanou věc, v níž se jedná o žalobu proti rozhodnutí žalovaného (kterým bylo rozhodnuto o stížnosti proti postupu Městského soudu v Praze při vyřizování žádosti o informace), o níž by měl rozhodovat Městský soud v Praze. Nejvyšší správní soud z nich proto vycházel a dospěl k závěru, že návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. je důvodný, neboť tento soud již ve věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, jedná se o subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout o žalobě a lze tak mít objektivní pochybnost o nepodjatosti všech soudců tohoto soudu.

[11] Nejvyšší správní soud proto přikázal předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze jako jinému než místně příslušnému krajskému soudu, který je soudem nejbližším bydliště a sídlu účastníků řízení. Co se pak týče požadavku žalobce, aby byla věc přidělena soudu, u kterého je délka řízení nejkratší, sděluje Nejvyšší správní soud, že žalobce nijak nereagoval na sdělení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2015, ve kterém byl informován o tom, že tento soud navrhuje předložení věci Krajskému soudu v Praze. Ostatně jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. 7. 2015, č. j. Nad 171/2015 - 32, doba řízení před Městským soudem v Praze „*ve věcech správního soudnictví v roce 2013 představovala téměř čtyřnásobek průměrné délky řízení před Krajským soudem v Praze (viz Statistický přehled soudních agend pro rok 2013, druhá část, vydaný Ministerstvem spravedlnosti, dostupný z <http://cslav.justice.cz/InfoData>)*“, a u Krajského soudu v Praze lze tak předpokládat rychlejší vyřízení věci.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu

